

gevolgd, geloof ik dat er niet veel menschen zijn die zijn werken beter kennen en ik heb een klein gevoel van trots wanneer ik mij herinner, dat hij zijn eerste etsen en steenteekeningen maakte op mijn raad, ofschoon ik volkomen goed besef dat, al had ik hem niets gezegd van deze procédés waarmede hij zooveel succes behaalde, een geest als de zijne die toch ontdekt en zich eigen zou hebben gemaakt omdat 't zoo *moest* zijn.

Een zevental jaren geleden werd in een kleine schildersgroep te 's Gravenhage den naam van Bauer genoemd, toen nog geheel onbekend.

Hij was nog leerling van de akademie, of had juist deze verlaten, en was Hagenaar van geboorte.

Niet lang daarna werd hij mij voorgesteld, en, zooals de Banville zoo juist ergens zegt: „*Nous continuâmes une conversation commencée ailleurs... où? dans quelles étoiles?...*” Sedert dat oogenblik gingen wij geregeld met elkaar om, dikwijls zelfs elkaars gedachten begrijpend vóór dat ze geuit waren!

Zooals Zola eens zeide van Edmond en Jules De Goncourt, „*pour les bien comprendre il faut sentir comme eux*”, zoo is 't wel een weinig met alle artisten die boven het gemiddelde staan; en Bauer behoort tot een aristokratische minderheid in de kunst, hetgeen hem in den weg staat om door velen begrepen te worden, maar daarnaast geniet hij het voordeel, dat zijn bewonderaars die zijn werk begrijpen, dit hartstochtelijk liefhebben.

Bauer, zooals ik zeide, in den Haag geboren, teekende van jongs af aan, en liep de teekenacademie af, maar veel meer leerde hij van S. van Witsen, wien hij zijn studies toonde. Deze uiterst bescheiden schilder is een zeldzaam zuiver beoordeelaar van kunst en een artiest van ongemeen uitgebreide kennis.

Hoewel hij zelf als schilder slechts zeer zelden exposeerde en weinig heeft gepraeesteerd, moest zijn juiste blik in de kunst, zijn zeer ontwikkelde en onpartijdige smaak een jong artiest als Bauer van veel nut zijn. Deze herinnert zich dan ook steeds deze artistieke leiding met dankbaarheid.

De grootste eigenschap van Bauer is zijn voorstellingsvermogen, zijn imaginatie. Hij heeft den zeer zeldzamen en benijdenswaardigen aanleg om, wanneer hij zijn gedachte laat gaan en de oogen sluit, geheele composities te *zien*, en het aparte talent deze te kunnen uitwerken.

Dit is hem aangeboren, evenals zijn liefde voor al wat Oostersch is. Zeer jong, evenals thans nog het geval is, was zijn lievelingslectuur de Duizend en Een nacht, dit heerlijke boek van fancy en droomerij, met telkens worpen van rauwe realiteit in de beschrijving der personen of localiteiten. Buiten twijfel heeft zijn kunst zich gedeeltelijk door dezen invloed gevormd.

Zoodra hij teekenen kon zocht hij gedeelten van zijn lievelingslectuur plastisch weêr te geven, en lang vóór hij het Oosten bezocht, maakte hij composities die aan zijn tegenwoordige werken herinneren. Bijna alles uit dien tijd is echter verscheurd, verdwenen.

Aan de Akademie was hij steeds de beste leerling van de compositie-klasse. Toen heeft hij ook groote figuur-groepeerings gemaakt in achttiende-eeuwsche